RENÉE ROSEN
Inspirováno životním příběhem Estée Lauder
CESTA
KE HVĚZDÁM
Přeložila Diana Rykrová
metafora

„Moje balíčky krémů a můj hluboce výživný univerzální krém jsou desetkrát lepší než to, co prodává Helena Rubinstein nebo Elizabeth Arden ve svých lázních." Popotáhla. „A dobře víš, že jakmile přijde řeč na prodej, jsem eso. Říkají to všichni."

„To jsi." I krátkou jízdu metrem, kdy seděla vedle úplně cizího člověka, dokázala proměnit v prodejní kampaň svého krému na obličej.

Chvíli jsme jen mlčky seděly. A pak jsem to uviděla – jiskru. V jejích oříškových očích se objevil plamínek naděje. Jako by se právě aktivovalo cosi někde hluboko uvnitř v ní.

„Víš, co udělám, Glorie? Otevřu si další pobočky. Po celém městě. V každém salonu krásy, který najdu. Nic mě nezastaví. Postarám se o to, aby každá žena na Upper West Side, ale i na Upper East Side věděla, kdo je Estée Lauder."

A přímo tam, v zadním kumbálu Darlenina paláce krásy jsem na vlastní oči pozorovala Estéeinu magii. Slovo za slovem, větu za větou vytvářela most mezi tím, kde byla a kde chtěla být.

„Podobně jako dokonalá červená rtěnka je i Cesta ke hvězdám *naprosto stylová. Renée Rosen nám obratně ukazuje, jakým odhodlaným snílkem Estée Lauder byla, a vytváří tak hrdinku stejně nadčasovou a pozoruhodnou jako výrobky, které představila ženám po celém světě. Skutečně inspirativní příběh o tom, jak se z ničeho stává bohatství, vyprávěný skvělou vypravěčkou."*

– Natasha Lester, autorka bestsellerů
Skříň plná Diora, *Pařížská švadlena* či *Dům na Riviéře*

CESTA
KE HVĚZDÁM

RENÉE ROSEN

CESTA KE HVĚZDÁM

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Fifth Avenue Glamour Girl © Renée Rosen, 2023
Published by Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group
Translation © Diana Rykrová, 2023
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

ISBN 978-80-7625-877-8 (ePub)
ISBN 978-80-7625-876-1 (pdf)
ISBN 978-80-7625-302-5 (print)

Mé rodině, s láskou.

PROLOG

New York, 1984

NEUMÍM LHÁT. I když, to není tak *úplně* pravda.

Kdo z nás může upřímně říct, že si nikdy nepřikrášlil vyprávěný příběh, že nevynechal podstatný detail nebo neušetřil něčí city dobře míněnou lží? Všichni jsme se více či méně provinili tím, že klameme svět, ať už v jakékoli formě. Tím, že jsem strávila podstatnou část své kariéry v kosmetickém průmyslu, vím o vytváření iluzí všechno a nezáleží na tom, zda jde o to mateřské znaménko, které skrýváte pod podkladovou vrstvou líčení, o linku obočí, které si každé ráno vykreslujete tužkou, šedé odrosty, které zakryjete dřív, než je někdo stihne odhalit, nebo face-lift, o němž nikdo netuší. Říkám to proto, že nikdo z nás není úplně autentický, pokud si zrovna nepohrává s proměnlivou pravdou. Je však na každém z nás, jak daleko zajdeme a které linky našeho příběhu odmítneme vyškrtnout.

Přesně takovému dilematu jsem vystavená, zatímco poslouchám hlas na druhém konci telefonu. Její hlas, prosáklý whiskey, zní jako ze záhrobí. Určitě vychází z úst ženy, která kouří cigarety bez filtru. Je to spisovatelka, poměrně úspěšná, a rychle zmiňuje, že její předchozí kniha se umístila na

seznamu bestsellerů deníku *New York Times*. Vysvětluje, že provádí výzkum pro biografii o mé přítelkyni, na níž právě pracuje.

„Ach tak, a kterou přítelkyni máte na mysli?“ Procházím v hlavě mentální vizitky a přemýšlím o všech hercích, umělcích a podnikatelích, které znám.

„Estée,“ vysloví chybně její jméno, s důrazem na dlouhém *e*. „Estée Lauder.“

„Aha, vážně?“ Zním trochu zvědavě, možná dokonce pobaveně, ale ve skutečnosti vnímám, že brnká na citlivé struny mých nervů. Polije mě horko, jsem podrážděná. Dokonce je mi trochu nevolno. „No, ona je rozhodně fascinující předmět zkoumání,“ řeknu. „Chci říct, málokdo se dokázal sám takhle vypracovat. S přehledem strčila do kapsy celý kosmetický průmysl.“

„Ano, jenže já bych to ráda vzala z jiného úhlu pohledu.“

„Takže žádný trhák pro masy šitý horkou jehlou?“ snažím se ulovit alespoň nějaké záchytné body.

„Ne tak úplně.“ Způsob, jakým se při té větě rozesměje, mi stáhne útroby. „Vlastně si myslím, že by bylo lepší, kdybychom se potkaly osobně.“

Začnu mít dojem, že slídí po něčem, co by mohlo mít fatální důsledky jak pro mě, tak pro Estée. Ačkoli slyším samu sebe souhlasit s jejím návrhem, že zajdeme ještě ten den odpoledne na skleničku, cítím, jak přede mnou blikají výstražná světla. Některé věci z minulosti musí zůstat zapomenuté.

Navrhne bar na rohu 96. a Druhé avenue, ale jestli se tohle setkání opravdu má uskutečnit, pak jedině na mém území. „Potkejme se raději u Pierra.“ Přistihnu se, jak koukám na hodinky, jako by mě snad mohla pozorovat, jako bych měla neodkladné povinnosti, které musím stihnout. „Co třeba ve čtyři?“

Jakmile zavěsím, popadnu kabát a vyrazím ven provětrat si myšlenky. Je zkraje ledna a všechno kolem je zamrzlé a pokryté vrstvou sněhu. Z poklopů šachet na 49. ulici stoupá pára a já si vytáhnu límec vysoko ke krku a strčím ruce hluboko do kapes. Začíná mi být zima, a protože mám před schůzkou u Pierra ještě dobrou hodinu čas, vklouznu do Saks Fifth Avenue.

Otáčivé dveře mě vpustí do prostoru prostoupeného šumem reprodukované hudby, jemného šepotu davu a závanem parfémů z kosmetického oddělení. Když se rozhlédnu kolem sebe, pohled mi přistane na pultech se značkami Clinique, Prescriptives a Aramis. Otisk Estée vidím v tomhle obchodě všude. Její přítomnost je stejně výrazná jako v Macy's, Bloomingdale's, Bergdorf's, Bonwit Teller, Neiman Marcus – v kterémkoli obchodním domě napříč zemí nebo kdekoli po světě. Na poli se objevují noví hráči jako Charles of the Ritz, Lancôme, Clarins, CoverGirl a desítky dalších, ale dominuje pouze jedno jméno – Estée Lauder. To ona je na vrcholu. Je větší než Helena Rubinstein a Elizabeth Arden dohromady. Nepřekvapuje mě, že by ji chtěl někdo sesadit z piedestalu, a ten *někdo* na mě čeká v hotelu Pierre.

Od Saks je to jen kousek, necelých patnáct minut chůze, a když vejdu dovnitř, vzhlédnu ke stropu rotundy, zdobenému mraky a teplou modrou oblohou. V přeplněné místnosti módně vyhlížejících žen s kožešinovými kabáty přehozenými přes ramena a mužů v padnoucích oblecích šitých na míru s hedvábnými kapesníčky v náprsní kapse, zahlédnu Lee Israelovou. Nevypadá jako úspěšná spisovatelka. Přinejmenším působí nedbale. Když přijdu blíž, všimnu si, že má svetr celý od kočičích chlupů, někde jsou dokonce nahromaděné a shlukují se do chomáčků. První, co mě napadne, je, že bych jí nejradši vytrhala obočí. Nedokážu myslet na

nic jiného, než že je tou nejméně pravděpodobnou osobou pro psaní o slavné kosmetické ikoně, což ovšem neznamená, že by nebyla ideální kandidátkou na kosmetickou proceduru. Trocha make-upu by zakryla její zarudlou pleť a popraskané žilky. Vrstva tvářenky by zase zvýraznila jinak neexistující lícní kosti.

Po nejkratším možném vzájemném představení se zeptá, co piju, a přejde rovnou k věci. „Už si nevzpomínám, jestli jsem se o tom zmiňovala po telefonu, nebo ne, ale půjde o *neautorizovaný* životopis. Měla byste dopředu vědět, že Estée už se mnou mluvit odmítla. Stejně jako zbytek její rodiny. Ale já tu knihu napíšu tak jako tak, i bez jejího souhlasu. A bez jejího přispění."

Mám dojem, jako by čekala, že vyložím karty na stůl a řeknu jí všechno, co vím. A já vím všechno. Taky vím, že nemůžu mluvit o Estée, aniž bych odhalila svůj vlastní příběh, oba jsou spolu tak propletené. Ať už se mě chce Lee Israelová zeptat na cokoli, jedinou relevantní otázkou je: řeknu pravdu, nebo budu lhát?

KNIHA
PRVNÍ

1

NEW YORK, 1938

NIKDY NEZAPOMENU první slova, která mi Estée Lauder řekla: „K tvé barvě pleti tenhle odstín rtěnky nesedí."

Přešla místnost a stála vedle mě, její rady byly nevyžádané a, upřímně řečeno, nechtěné. Nechávala jsem si stříhat a barvit vlasy v Darlenině paláci krásy na rohu 75. a Broadwaye. Šla jsem tam impulzivně hned, jak otevřeli. Ten den jsem byla jejich první zákaznicí, která hledala útočiště poté, co mě vyhnali z pánského hotelu Hermitage. Bylo mi jednadvacet a nebyla jsem o nic lépe vybavená na to, abych čelila dospělosti, než novorozeně ponechané před hasičskou zbrojnicí, ptáček, který vypadl z hnízda.

Darlene, majitelka, vzala nůžky na pár posledních pramenů. Byla to statná, drsná zrzka se třemi kudrnami na čele a souhvězdím jizev po akné na levé tváři. Zatímco vydechovala cigaretový kouř z koutku úst, pumpovala hydraulickým nožním pedálem na podstavci židle. Vypumpovala mě *výš*, *výš* a ještě *výš*, až jsem se ocitla ve výšce očí drobné blondýnky, která se představila jako Estée – což znělo na první

poslech jako *Est-Stay* – Lauder. Měla zářivou pleť, na jejím obličeji nebyl vidět jediný pór. Byla hezká, ale ne nijak výjimečně. Člověk by se na ni podruhé nepodíval, dokud by ji ovšem nepoznal blíž, a potom, no, potom by od ní už nedokázal odtrhnout oči. Měla to, čemu jsem říkala plíživé charisma, protože se k vám prostě vplížilo. Přestože byla někdy bezohledně ambiciózní, její kouzlo bylo kumulativní. Neměla nouzi o vyhraněné názory, a přesto k sobě dokázala přitahovat lidi a bez problému jim říkat a dělat věci, které by si nikdo jiný nedovolil. Kdyby mi tehdy někdo řekl, že se z Estée a mě stanou nejbližší přítelkyně, v žádném případě bych tomu nevěřila.

Zdálo se mi, že budeme přibližně ve stejném věku, později jsem se ale dozvěděla, že je o sedm let starší. A ještě později jsem zjistila, že je ve skutečnosti starší o devět let. Na někoho, kdo se snažil tvářit jako téměř o deset let mladší, než ve skutečnosti byl, rozhodně nebyla oblečená tak, jak by se dalo čekat. Žena, která stála přede mnou, na sobě měla neforemný béžový městský kostýmek se sakem zapnutým až ke krku. Malý béžový klobouček, nakloněný jen tak tak na stranu, se zdál být připevněný k jejím blonďatým vlasům s pokládanou vlnou. Ani moje matka by se takhle neoblékla. Ano, kvalitou byl oděv dobrý a já věděla, jak rozpoznat kvalitně ušité oblečení, ale stylem připomínala ženu středního věku, která se snaží zakrýt nedostatky postavy.

„Omlouvám se," řekla. „Nezachytila jsem vaše jméno." Mluvila jako potomek modré krve, s afektovaným řečovým vzorcem někoho, kdo trávil léto na ostrově Martha's Vineyard.

„Glorie. Glorie Downingová." To jméno mi pořád ještě znělo cize. Dokonce i jeho chuť na jazyku byla podivná. Vypůjčila jsem si ho z krabičky zápalek, kterou jsem doteď měla v náprsní tašce: *Downing Brothers Safety Match Co.* Estée

si podivného zádrhelu v mém hlase nevšimla, protože byla příliš zaneprázdněná prohlížením si mých šatů. Už tři dny jsem na sobě měla jedny a ty samé. Byly pomačkané a slabě páchly po ginu, který jsem na ně vylila noc předtím.

Ty šaty byly jedny z mála, které jsem si nechala. Zbytek mého rozsáhlého a poměrně drahého šatníku byl vydražen, stejně jako téměř všechno ostatní z našeho luxusního střešního bytu na Páté avenue, včetně bytu samotného. Dokonce i můj Cord 812 a ostatní rodinné automobily byly prodány a výtěžek z prodeje byl použit na zaplacení otcových soudních poplatků, pokut a odškodnění. Ne že bych si ty šaty snad chtěla ještě někdy vzít na sebe, natož abych jezdila v našich autech. Všechna do jednoho byla kradená. Než jsme byli nuceni opustit náš domov, nacpala jsem to, co zbylo z mého života, do jediného kufru, který byl nyní uložen za recepční deskou Darlenina paláce krásy.

Předchozích šest týdnů jsem žila tajně v pánském hotelu poblíž Times Square. Ze zřejmých důvodů mi bylo jasné, že to nebude dlouhodobé řešení problému. Vlastně právě toho rána mě a moje prsa vyvedli z objektu. Takže teď jsem k tomu všemu navíc ještě neměla kde bydlet.

„A můžu říct ještě jednu věc?“ zeptala se Estée. Bylo v ní cosi výrazně ženského a jemného. Napadlo mě slovo *nabíraná*. Dokázala držet ruce jen tak elegantně ve vzduchu, s natažen ými malíčky, jako by právě popíjela čaj s královnou. „Mohu?“ zeptala se znovu.

Odvrátila jsem pohled k článku o Carole Lombardové a Clarku Gableovi v jednom ze starých čísel časopisu *Photoplay*. Estée to pochopila a stáhla se. Když odešla, podívala jsem se na sebe do zrcadla. S tou rtěnkou měla samozřejmě pravdu. K nové barvě vlasů se vůbec nehodila.

Z platinové blond jsem se stala brunetou – a to jsem byla přírodní blondýnka. Moje vlasy byly odjakživa mým pozná-

vacím znamením. Odstín, který jsem si vybrala z Darleniny skromné nabídky, byla tmavě hnědá #1. Nebyla to zrovna lichotivá volba. Má barva pleti byla na brunetu příliš chladná. A nejsem si ani jistá, jestli by jiný odstín pomohl. A styl střihu – Darlene mi ustřihla osm centimetrů, takže mi nechala sestřih ve výšce brady a hustou ofinu – taky nevypadal zrovna nejpůsobivěji.

V podstatě jsem zpackala svůj vzhled, což se zdálo být příhodné, protože můj otec zase zpackal můj život. A život mnoha dalších lidí: dlouholetých rodinných přátel, příbuzných, státních úředníků – nikdo z nich nebyl ušetřen. Ani Tommy nebo jeho rodina. Dokonce ani naše hospodyně nebo vrátný, kteří svěřili své celoživotní úspory právě mému otci. Ve větším měřítku tedy na zničení mého vzhledu nezáleželo. Byl to vlastně důvod mé improvizované návštěvy Darlenina paláce krásy. Součást mého převleku, pokusu hodit minulost za hlavu.

Předpokládala jsem, že to bylo naposledy, co jsem Darlene a Estée viděla, ale nemohla jsem se mýlit víc. Když jsem se chystala vyzvednout si kufr a zaplatit účet, Darlene vyhodila svou jedinou výpomoc na mytí vlasů, která zjevně celé dny jen visela na telefonu.

„Já se tady snažím podnikat…“ pronesla Darlene s cigaretou v puse. „Nemůžeš si tady jen tak žvanit do telefonu, když máš mýt vlasy…“

Poslouchala jsem, jak té dívce nadává, načež ji vykázala ze salonu. Nade dveřmi ještě zvonil zvoneček, Darlene bokem přibouchla pokladnu a automaticky si zapálila novou cigaretu tou, kterou se zrovna chystala dokouřit.

Zatímco mumlala, že by měla najmout novou výpomoc na mytí vlasů, já slyšela v hlavě bratrův hlas: *Glorie, najdi si práci*. Ta trocha peněz, která mi zbývala, se rychle tenčila a já právě vyhodila 5,50 dolaru za vlasy. Glenn mi pořád brb-

lal do ucha a připomínal mi, že už nejsem bohatá holka, že si musím najít práci a že se musím začít živit sama.

„M-m-můžu to dělat já. Já můžu umývat vlasy." Ta slova mi vyklouzla z úst jako kýchnutí, které jsem nečekala.

„Ty?" Darlenino obočí ji polechtalo až na kudrnatých vlasech. „Po tom, co jsi právě nechala udělat svým vlastním vlasům?" Vyletěl z ní ostrý, přiškrcený smích.

„Poslyšte," řekla jsem, „vy potřebujete pomoc a já potřebuju práci. Prostě mi dejte šanci."

A takhle jsem získala práci. Svou první práci. Svou první práci *vůbec*. Byla jsem výpomoc na mytí vlasů a příležitostně jsem zametala podlahy. Ne že by snad kterákoli z těch činností – ať už mytí vlasů, či zametání podlahy – zněla obtížně, ale mějte na paměti, že jediné vlasy, které jsem kdy myla, byly moje vlastní a nikdy v životě jsem nezametala. Na to jsme měli hospodyni. Až jsme ji pak už neměli.

Ihned po mém přijetí – což byl z obou stran akt zoufalství – mi Darlene podala růžový pracovní hábit, který mi přepadal přes ramena a visel na mně jako pytel.

„Budu to potřebovat v menší velikosti," řekla jsem a zatahala za rukáv.

Upřeně se na mě podívala. „Kde si myslíš, že jsi, v Bergdorf's?"

Chtěla jsem na místě skončit.

Deset minut po tom jsem chtěla skončit znovu. Zatímco jsem čekala, až mi dorazí první zákazník na mytí vlasů, přestala jsem před sebou bezduše tlačit koště a udělala jsem zásadní chybu, že jsem si bez dovolení odskočila na záchod.

Darlene na mě čekala před toaletami. Potáhla z téměř vykouřené cigarety (jejíž popel se blížil k centimetrové délce) a řekla: „Když budeš *muset* na záchod a *nevydržíš* to do přestávky, musíš se mě nejdřív zeptat."

Po tomhle incidentu se ve mně všechno bouřilo. Na to, jestli můžu jít na záchod, jsem se nemusela ptát od základky. Nebyla jsem zvyklá, aby mi někdo říkal, co mám dělat, kdy a jak to mám dělat. Ale když jsem zahlédla svůj kufr, ve kterém byl veškerý můj světský majetek, spustil se ve mně poplach. Neměla jsem žádný domov, žádné místo, kde bych mohla v klidu spočinout. Tu práci jsem potřebovala. Potřebovala jsem peníze.

Poté, co jsem se co nejupřímněji omluvila za svou toaletní chybu, jsem se pustila do šamponování své první hlavy a rychle jsem si uvědomila, že jsem tento úkol podcenila.

„Ta voda je ledová," řekla žena a zamračila se na mě. Otočila jsem knoflíkem na druhou stranu a ona vyjekla, dost hlasitě na to, aby upoutala pozornost všech. „Proboha, teď je vařící." Než se mi podařilo nastavit teplotu podle jejích představ, omylem jsem jí vystříkla proud vody na záda. Není asi třeba dodávat, že se neobtěžovala dát mi spropitné.

Sotva jsem se zbavila téhle, už se mi v umyvadle objevila další hlava. Hodně rychle jsem se začala nudit a moje nadšení klesalo, tak jsem mentálně unikla do energického rytmu písně „It's De-Lovely", která se linula z rádia. Při prvním refrénu se zapnul fén a hudbu přehlušil. Naštěstí Bernice, manikérka, na své točivé stoličce přejela místnost a rádio na recepční desce zesílila. Všimla jsem si, že Bernice nikdy nikam nechodí. Vždycky se jen odstrčila podpatky a na stoličce dojela zvednout telefon, naplánovat další návštěvu nebo podat zákazníkovi časopis.

Když bylo hudbu znovu slyšet, začala jsem si pobrukovat a poklepávat nohou do rytmu. Nikdy jsem nedokázala odolat touze tančit. Na večírcích jsem byla na parketu vždycky první a ráda jsem ostatní – hlavně ostýchavější typy – vtahovala na parket s sebou. Pro stydlivější dívky jsem měla zvláštní slabost. Sama jsem se nedokázala bavit,

když jsem věděla, že stojí někde stranou, rozmrzelé a nesmělé. Takže jsem je postavila na nohy a ujistila se, že si večer užijí.

„It's De-Lovely" mi na chvíli dala zapomenout na moje trable i na hlavu ženy v umyvadle. Až když vykřikla, všimla jsem si, že se jí do očí dostal šampon.

O třicet minut a čtyři zákazníky později jsem neúmyslně postříkala další mladou dámu do obličeje a přiměla ženu středního věku sténat tak hlasitě, až jsem nabyla dojmu, že jí ubližuju. Když jsem se omluvila, chytila mě za zápěstí a vzdychla: „Ne. Nepřestávejte. Prosím, nepřestávejte."

Sledovala jsem, jak se na nástěnných hodinách z dvanácti stala jedna, aniž bych se na chvíli zastavila. Nakonec jsem pracovala přes oběd, protože jsem si myslela, že peníze za spropitné potřebuju víc než jídlo. Zrovna jsem se chystala umýt vlasy jedné starší ženě, když ke mně přitančila Estée. Celé dopoledne jsem se snažila zjistit, co přesně u Darlene dělá. Nebyla kosmetička, nebyla manikérka, nebyla ani recepční. Navíc nosila snubní prsten a tam, odkud pocházím, vdané ženy nepracovaly. Ukázalo se, že si v obchodě pronajímá malý koutek, kde si zřídila improvizovaný stánek na prodej pleťových krémů a vod, které vyráběla v kuchyni svého bytu na Upper West Side. Sama je vyráběla a prodávala. Páni, to se jí tedy povedlo.

Estée přišla blíž a naklonila se nad ženu, jíž jsem právě šamponem pěnila vlasy. „Mám tu něco, co by vám perfektně slušelo, madam," řekla. „Můžu vám ukázat, jak se to nanáší? Zabere to jen pět minut a slibuji, že až skončím, vaše pleť bude zářit."

Dost jsem pochybovala, že je něco takového možné. Tvář té ženy mi připomínala kropenaté vejce poseté jaterními skvrnami. Ale divila bych se, kdyby jí Estée nakonec alespoň jednu dózu neprodala.

Estée se vrhla i na mou další zákaznici a použila stejný trik: „Mám tu něco, co by vám dokonale slušelo…“

„Ale ne, ne, děkuji,“ vyhrkla žena. Na růžových tvářích měla drobné červené hrbolky. „Mám příliš citlivou kůži.“

Estée už ale otevírala dózu a natahovala se ženě po ruce. A jakmile ji Estée uchopila, již nebylo cesty zpět. Donekonečna v kruzích tančila kolem veškerých protestů a mezitím rozdávala kosmetické rady: *Když půjdete spát s řasenkou, zničíte si řasy. Myjte si obličej dvakrát denně stejně, jako si čistíte zuby. Nikdy si nemačkejte pupínky a nespěte na břiše ani na boku, pokud nechcete mít vrásky.* Jako někdo, kdo *chodil* spát s řasenkou a vždycky spal *na břiše*, jsem byla v pokušení postříkat ji vodní tryskou.

Kolem třetí hodiny odpoledne už se provoz začal zpomalovat a já měla ruce rudé a hrubé od nekonečného šamponování. Popadla jsem z Bernicina vozíčku pilník na nehty, plácla se na židli a začala si pilovat nehty, dokud ke mně nepřišla Darlene a nestrčila do mě koštětem. Pochopila jsem narážku a pustila se do zametání podlahy a sbírání chuchvalců vlasů, které rozfoukané pobíhaly po růžovo-černých dlaždicích jako stepní běžci. Vždy po několika tazích koštětem jsem se zastavila, přejela dlaněmi po přední části pracovní haleny a konejšila své rozpraskané prsty.

Estée ke mně přistoupla s jednou ze svých dóziček a odšroubovala uzávěr. „Mám tu něco, co by –“

„Ušetřete mě těch prodejních řečí,“ obořila jsem se na ni a opřela se o špičku rukojeti koštěte.

„Ale já pro vás mám úžasný krém na ruce. Slibuju, že budou hebké a vláčné.“

„Ne, děkuji.“ Ruce mi pulzovaly a štípaly, bolely tak, jak by bolely ruce, po kterých se nikdy nechtělo, aby denně pracovaly. Snažila se mi pomoct, ale já jsem nechtěla, aby se mě dotýkala, vtírala mi do kůže svůj zázračný krém a očekávala, že si pak koupím celou dózu.

Stály jsme tam a ocitly se na mrtvém bodě, nebo minimálně já jsem se tak cítila, zatímco jsem se snažila vypadat co nejpodleji a co nejděsivěji. Ona však nekousala. Naopak, lehce, pobaveně se usmála, jako by jí můj hněv připadal legrační, což mě neskutečně iritovalo.

„Hej, Glorie," zavolala na mě Darlene a bradou ukázala směrem k umyvadlu. „Zákazník." Vyslovila to ve třech slabikách: *Zá-kaz-ník.*

„*Bě-žím!*" Opřela jsem koště o zeď a zamířila k umyvadlu.

„Dobré odpoledne," pozdravila jsem ženu. Podívala se na mě pohledem: *Jak se vůbec opovažuješ nechat mě čekat?* Otočila jsem kohoutkem horké vody naplno a pustila ji na ni.

„Uiiii!" vyjekla a odtáhla se.

Upravila jsem teplotu vody a zkusila to znovu, s odporem k tomu, jak se ke mně ta žena chová. Samozřejmě jsem zapomněla na všechny ty dívky na umývání vlasů, které pro mě byly za dlouhá léta téměř neviditelné. Nikdy jsem se jich nezeptala na jméno, nezeptala jsem se, jak se jim daří nebo jestli v poslední době přečetly nějakou dobrou knihu. Vždycky jsem jim ale dávala štědré spropitné a do otevřené dlaně jim vhodila čtvrťák nebo dva navíc. Dokud jsem se neocitla na druhé straně umyvadla, domnívala jsem se, že dýško je jediné, na čem záleží. Ovšem nyní, necelý den na této pozici, jsem všechno pochopila. Ženy, které přicházely do Darlene's, mě nevnímaly jako živou, dýchající bytost – osobu, která byla ještě před pár měsíci jednou z nich, jen bohatší. Sama sobě jsem slíbila, že jestli se ještě někdy zase postavím na nohy, už nikdy si nebudu myslet, že je někdo pod mou úroveň.

Odpoledne se táhlo a já neměla tušení, jak tam přežiju celý den. V kosmetickém salonu bylo navíc nesnesitelné horko. A taky to tam bylo nesnesitelně růžové. V životě jsem neviděla tolik variant růžové, od sytě růžových tapet, které

se vlnily v rozích místnosti, až po chlupatá křesílka, působící jako z cukrové vaty. Dokonce i fény vypadaly jako obří růžová velikonoční vajíčka. Jediná nerůžová věc v té místnosti byla Estée: ta byla pro změnu od hlavy až k patě béžová. Salon růžově dokonce i páchl, odpornou kombinací tužidla, laku na nehty a parfémů. Už tou dobou jsem cítila, jak mě začíná bolet hlava.

Po zádech mi stékal pot, jak pohybující se fén foukal horký vzduch ze strany na stranu. Hřbety zápěstí, která byla celá od šamponové pěny, jsem si neustále odhrnovala z čela vlhkou ofinu. Pak se rozběhl jeden z vysoušečů vlasů, a když se Bernice přesunula, aby zvýšila hlasitost rádia, z malého síťového reproduktoru zapraskal hlas hlasatele. Nejdřív zazněla zpráva o počasí a po ní „… *Dnes v pozdních hodinách Gustaw Dowaziac…* "

Okamžitě jsem nastražila uši a naskočila mi husí kůže. Dowaziac nebylo běžné jméno. Alespoň do té doby, než se před třemi měsíci objevilo na titulních stránkách všech newyorských novin a bylo – s velkým opovržením – opakováno na všech rozhlasových stanicích. Nezbylo mi nic jiného než si vymyslet a osvojit příjmení „Downingová". Kdybych předtím dostávala pěticent pokaždé, kdy jsem musela hláskovat „D-o-w-a-z-i-a-c-ová" – no, to bych byla bohatá sama o sobě a nikdy bych se neocitla v tak zoufalé situaci.

„… Dowaziac bude převezen z věznice v budově trestních soudů na Manhattanu do věznice s maximální ostrahou Sing Sing, kde si začne odpykávat pětadvacetiletý trest. Dvaapadesátiletý Dowaziac se přiznal k devíti federálním trestným činům, včetně poštovního podvodu, nepravdivých prohlášení a nepravdivých podání Komisi pro cenné papíry, daňových úniků a… "

Hlasatel pokračoval a já si představovala, že si všichni přítomní v salonu dali dvě a dvě dohromady a zírali na mě. Stáhly se mi plíce a nemohla jsem se pořádně nadechnout.

A pak se ozvalo to obávané vysoké pípání v pravém uchu. První příznak přicházejícího záchvatu závratě. Tady ne. Teď ne, prosím, Bože! Jedna strana mého obličeje už otupěla, pak se se mnou místnost roztočila a necítila jsem nic než nevolnost. Nohy se mi proměnily v rosol a já se držela a svírala umyvadlo se šamponem. Upřený pohled na nehybný předmět mi vždycky pomáhal při čekání, až se točení zastaví, a tak jsem upřela oči na lahvičku šamponu značky Drene a soustředila se na zvlněnou, vodou zmáčenou etiketu. Zatímco jsem upřeně zírala na písmeno *d*, pronikaly mi do mysli zoufalé myšlenky na Tommyho, zastřené a temné. Bez něj jsem neměla šanci to zvládnout. Sama jsem nemohla přežít. Musí mě vzít zpátky, oženit se se mnou, postarat se o mě…

To bylo to poslední, na co jsem myslela, než se dlaždice na podlaze naklonily a srazily se s mým obličejem, hlavou jsem minula roh pultu asi o centimetr.

2

KDYŽ JSEM se probrala, Estée klečela vedle mě a přikládala mi na čelo chladivý růžový obklad. Pokusila jsem se vstát, ale místnost se se mnou znovu zavlnila. Napadlo mě, jestli nemám otřes mozku.

„Klid," řekla a jemně mě pobídla, abych se znovu vrátila na zem. „Zůstaň chvíli v klidu."

Uvědomila jsem si, že v rádiu hraje Count Basie a že na mě zírá kruh tváří, jejichž ustarané výrazy se mi kaleidoskopicky střídají v zorném poli.

Bernice se zeptala Darlene, jestli mám nějaké *potíže*.

„Nevím." Darlene si zapálila cigaretu a na rovinu se mě zeptala: „No, řekni, máš? Máš nějaký *potíže*?"

Samozřejmě, že jsem měla potíže, ale rozhodně ne ten typ potíží, který u jednadvacetileté neprovdané dívky očekávala.

Měla jsem potíže, protože můj otec byl odporná bytost lidského druhu. Když ho 1. dubna zatkli – což bohužel nebyl aprílový žert –, byla jsem stejně překvapená jako všichni ostatní. Věděla jsem jen, že my Dowaziacovi jsme si žili

opravdu dobře – dokonce i během velké hospodářské krize. Ale to bylo jen proto, že jsme si žili dobře z cizích peněz – peněz, které měl můj otec jménem okradených investovat.

Ani jsem nechápala, jak otcovy podvody fungovaly, ale hodně se mluvilo o falešných padělaných výpisech a vyhánění čerta ďáblem. Velice dobře jsem však chápala, že každá významná historická událost vždy měla svého padoucha. Velký požár v Chicagu měl krávu paní O'Learyové a prohibice zase Al Caponeho. Zatímco někteří z velké hospodářské krize vinili prezidenta Hoovera, pro mě byl Gustaw „Gus" Dowaziac mužem, který sypal sůl do ran těm, kteří už tak jako tak finančně krváceli.

Byla jsem nejmladší a jediný člen rodiny, který viděl, jaká zrůda můj otec je. Zatímco já jsem se neustále ptala, jak mohl něco takového udělat, moje matka, sestra a bratr byli jiného názoru. Trvali na tom, že soudce byl nespravedlivý, že můj otec nechtěl nikoho okrást a že kdyby se nezhroutila burza, jeho klienti by se dočkali velkého zhodnocení svých peněz. Bylo to, jako bychom si všichni koupili lístek na stejný film, jen já jsem nakonec sledovala úplně jiné představení.

Bylo pro mě těžké se od nich oddělit. Jako nejmladší jsem byla zvyklá, že se mnou bylo pohybováno jako s figurkou na šachovnici, nikdy jsem nevyjadřovala vlastní názory, protože mě stejně nikdy nikdo v rodině neposlouchal. Ale tentokrát jsem jim na jejich bláboly o nespravedlivém soudci, burze a všem ostatním nemohla skočit, protože mezi otcovy oběti patřil i Tommy Cavendish a jeho rodiče, což znamenalo, že jsem byla obětí i já.

Aby bylo jasno, pan a paní Cavendishovi o mě nikdy nestáli. Stačilo, že jsem byla katolička, a ještě navíc ze zbohatlické rodiny – s penězi, které se později ukázaly jako špinavé –, ale poté, co je můj otec okradl, Tommy se mnou zpřetrhal

všechny vazby a zlomil mi srdce. Jeho pětadvacet tisíc dolarů a pětasedmdesát tisíc dolarů jeho rodičů znamenalo pro otce víc než moje budoucí štěstí a to jsem mu nikdy nedokázala odpustit. Zakroutila jsem hlavou, abych ty myšlenky rychle vyhnala z hlavy, protože jen zhoršovaly závrať.

„Ale no tak," slyšela jsem Estée, jak vybízí ostatní. „Nemačkejte se na ni." Mávala rukou, aby je odehnala, a zněla přitom vůči mně ochranitelsky. Ačkoli se mi nelíbila, potřeba být utěšovaná byla silnější. Dokonce i od ní.

Točila se mi hlava, třásla jsem se a byla jsem vystrašená. Závratí jsem zažila hodně, ale nikdy předtím jsem z nich neomdlela. Začaly před několika lety, zhruba v době, kdy si matka začala do šálku s kávou nalévat chardonnay a otec kvůli nespavosti chodil po domě sem a tam a jeho pantofle pleskaly o dřevěnou podlahu až do tří nebo čtyř do rána. Myslím, že závratě byly důsledkem toho, že můj systém zachycoval něco, co se skrývalo pod povrchem, jako detektor kovů prohledávající pláž. Lékaři byli bezradní a já jsem se naučila zvládat záchvaty, jak nejlépe jsem uměla. Někdy byly mírné a přešly tak rychle, že si ani nikdo nevšiml, že jsem je vůbec měla.

Když se mi vrátila rovnováha, Estée mi pomohla vstát. „Pojď, půjdeme se trochu projít na čerstvý vzduch. Máš hlad?"

Přiložila jsem si ruku na břicho. Cítila jsem, že je prázdné. Měla jsem hlad, ten druh hladu, který hraničí s nevolností. Rozhodně jsem se potřebovala najíst. To musel být důvod, proč jsem omdlela. Den předtím jsem nevečeřela. Ten den žádná snídaně ani oběd. Byly čtyři hodiny a já si nepamatovala, kdy jsem naposledy jedla něco, co nebylo z automatu.

Jakmile jsme vyšly ven, udeřila mě vlna horkého letního vzduchu. Chtěly jsme přejít jen o tři dveře dál k Broadway

Luncheonette a jen za tu dobu jsem cítila, jak se mi chodník taví pod nohama. Sedly jsme si k pultu a Estée objednala dva ledové čaje a pro mě sendvič.

Když jsem ho zhltla, zeptala se: „Můžu jen něco říct?"

Jako bych ji snad mohla zarazit. Přiložila jsem si ubrousek k ústům a čekala.

„Něco ti poradím." Pootočila se na židličce směrem ke mně a zadívala se mi do očí. „Měla by ses zbavit toho ublíženého výrazu."

„Co prosím?" Přestože mi pomohla, když jsem omdlela, začínala jsem litovat, že jsem ji nechala.

„Mrzí mě, jestli je pro tebe pravda bolestivá," začala Estée, „ale máš vážně mizernou pracovní morálku."

„Mizernou pracovní morálku?" Chtělo se mi smát. Neměla jsem vůbec žádnou pracovní morálku. Prázdný talíř jsem odsunula stranou a odhodila jsem na něj ubrousek.

„Jestli se nesebereš, tak přijdeš o práci. Pozorovala jsem tě celý den a říkám to jen pro tvoje dobro. Jsi líná. Procházela ses tam dneska jako primadona, tvářila ses, jako by tě tvoje vlastní práce obtěžovala."

Ano, *přesně takhle* jsem se cítila. To, že mě prokoukla, bylo působivé, ale taky mě to rozčilovalo.

„Darlene se nebude rozmýšlet dlouho, jestli tě má vyhodit," pokračovala. „Sama jsi viděla, jak to dopadlo s tou předchozí. Sehnat práci je v dnešní době těžké. Nemůžeš si dovolit o tuhle přijít. A snad tě to neurazí, ale vážně musíš být aspoň trochu pyšná na to, co děláš."

„Ale, proboha, umývám lidem vlasy."

„Dneska možná umýváš lidem vlasy, ale když změníš přístup, jednoho dne z tebe může něco být. Nezapomeň, že se staneme takovými lidmi, za které se *považujeme*. A takhle to opravdu je." V reakci na můj pochybovačný výraz přikývla. „Nejdřív si musíš představit v hlavě, co chceš, aby se stalo.

Jestli chceš být úspěšná, musíš si představit, že už *jsi* úspěšná. Chápeš? Dokážeš cokoli, na co nastavíš svou mysl. Naprosto cokoli. Všechno začíná tady." Usmála se a poklepala si prstem na spánek.

„Ach, proboha, posloucháš se vůbec?" Přinutila jsem se zasmát. Chtěla jsem říct něco chytrého, něco o její naivitě, ale nikdy jsem si nebyla jistá, jak se to slovo vlastně správně vyslovuje, takže jsem se mu elegantně vyhnula: „To jsi vždycky tak protivná?"

„To jsi vždycky tak zatraceně kyselá?"

Nečekala jsem, že mi vypálí nazpátek něco takového. To mě ohromilo.

Něco na tom, že tohle řekla zrovna slečna primadona, mi připadalo… no, k popukání. Začala jsem se smát, což zase rozesmálo ji. Další překvapení: Estée měla smysl pro humor.

„Myslím to vážně," trvala si dál na svém. „Víš, já to dělám tak, že ke každému zákazníkovi přistupuju, jako by to byl někdo, kdo by mi mohl v budoucnu pomoct."

„Pomoct? Jak?"

„Však víš, pomoct mi rozjet podnikání. Stačí jedna filmová hvězda, která podpoří tvoje krémy na obličej, a máš vystaráno."

„Nějak jsem si nevšimla, že by do Darlenina *růžového paláce* chodilo hodně filmových hvězd."

„Ne, ale klidně ke mně může přijít na kosmetiku začínající herečka nebo někdo, kdo zná nějakou slavnou herečku. Nebo někdo ještě důležitější." Estée se rozšířily oči dokořán a bylo vidět, jak se rozzářila. „Zrovna nedávno přišla žena, která je sestřenicí z druhého kolena Mary Pickfordové, a slíbila, že jí o mně všechno poví." Estée se usmála a vychutnávala si možnosti, které se před ní otevíraly. „Jde o to, že člověk prostě nikdy neví. Každý, kdo projde dveřmi salonu,

může být propojený s někým, kdo někoho zná. Chápeš, co tím chci říct?“

„Naprosto. Jinými slovy, jsi jen oportunistka, která šplhá na vrchol po zádech společnosti.“

„Ou.“ Znovu se zasmála a hravě mě švihla přes ruku. „Ty jsi ale zapšklý mrzout, viď?“

„Trefa!“ Pozvedla jsem k ní svůj ledový čaj. Otevřela jsem kabelku a vytáhla své zlaté pouzdro na cigarety – jeden z mála luxusních předmětů, které jsem si nechala, protože nebyl *kradený*.

„Stylové,“ řekla. „Odkud to máš?“

„Byl to dárek.“

„Dárek, jo? A od koho?“

Bože, ta byla zvědavá. „Od tajného ctitele.“ Nedokázala jsem říct *bývalý přítel* a můj *minulý skoro snoubenec* znělo ještě hůř. Pravda byla taková, že Tommyho matka mě neschvalovala, takže jsme byli skoro rok tak nějak tajně před zasnoubením – kdybych byla tak nějak těhotná, bylo by to jiné, ale tohle bylo ve výsledku naprosto k ničemu.

„Máš štěstí. Bohatý ctitel.“

Povzdechla jsem si a vnitřně se hroutila. Teď už žádného bohatého ctitele nemám. S Tommym byl konec. Navzdory veškerým nadějím a přáním jsem v hloubi duše věděla, že se ke mně už nikdy nevrátí.

„Vsadím se, že je hezký.“

„Do toho ti fakt nic není.“

„Proboha, Glorie! Co je to s tebou? Jsi mladá. Jsi krásná. Máš někoho, kdo ti kupuje drahé dárky.“ Poklepávala nalakovanými nehty o pouzdro na cigarety. „Proč jsi tak mrzutá? Vždyť ti nic nechybí.“

Upila jsem ledového čaje, zarazila se a pomyslela si: *Chybí mi všechno.*

„No?“ Čekala na vysvětlení.

Zrovna když jsem se jí chystala říct, že jsem prakticky bezdomovec, vzpomněla jsem si na svůj kufr. „Ach bože, moje věci! Mám kufr –“

„Buď v klidu. U Darlene to bude v pohodě. Můžeš si ho vyzvednout později. Potřebuješ stihnout vlak? O to jde?“

„Pro Krista, ne! Nepotřebuju stihnout vlak – nemám kde bydlet!“

Odtáhla se a vypadala najednou trochu přešle. „Jak to myslíš? Kde máš rodinu?“

„Nemám rodinu!“ Vyhrkla jsem – naprostá lež, která ze mě vyletěla silou zátky vystřelující z lahve šampaňského.

„Jako vůbec žádnou rodinu?“ Estée se naklonila blíž, s lokty opřenými o pult.

Tohle byl klíčový okamžik, ale já na něj nebyla připravená. Nečekala jsem to. Takže ze mě vyšlo jen tiché reflexivní zaskřehotání: „Moje rodina je pryč.“ Což nebyla úplná lež. Matka dočasně žila u sestřenice na Long Islandu, kde jsem nebyla vítaná, pokud jsem nehodlala otci odpustit. Se sestrou Gail jsme si nikdy moc nerozuměly, a když se s rodinou stěhovala do Bostonu, kde teď žil i můj bratr Glenn, sotva se se mnou rozloučila. A otec, no, ten byl rozhodně pryč, zavřený na tak dlouho, že bylo jasné, že za mřížemi pravděpodobně umře. Takže ano, v jistém smyslu byli všichni pryč. Neměla jsem žádnou rodinu.

„Ach, Glorie.“ Estée poklesla ramena, její výraz se změnil v něžný a hluboce starostlivý. „Chuděrko, já si to prostě nedovedu představit…“ Nechala svá slova zaznít jako tón zvonu, který stále slábne. „Kde jsi doteď bydlela?“

„V hotelu. Ale dochází mi peníze a nevím, co bude.“

Natáhla se po mé ruce. „To je v pořádku. Klid.“

Vytrhla jsem se z jejího sevření, narůstala ve mně panika. Nervy jsem měla jako obnažené dráty pod vysokým napětím. Nechápala jsem, proč se mi to všechno v mozku začalo

spínat až v tu chvíli. Nebyl snad čas na paniku už několik hodin předtím, když mě vykopli z hotelu? Napadlo mě, že to je nejspíš to, čemu se říká opožděná reakce. A zdálo se, že k nim mám sklony.

„To je v pořádku," zopakovala Estée. „Dýchej zhluboka. Společně to vyřešíme."

Společně? Jako my dvě? Chtěla mi pomoct? Nedokážu ani popsat, jak uklidňující efekt na mě její slova měla. Víte, já jsem nikdy předtím neměla žádný skutečný problém, protože se do toho vždycky vložil někdo jiný a můj problém vyřešil dřív, než jsem se jím stihla začít trápit. Někdo – většinou můj otec nebo Tommy – to vždycky vyřešil za mě. Teď byli pryč a byla tu Estée, moje nová zachránkyně.

Přiblížila si lesklý červený nehet ke rtům, kousla do něj a pak, jako by si to rozmyslela, spustila ruku do klína. „Ráda bych, abys u nás na chvíli zůstala, ale v podstatě ani pro mě a Joea tam není dost místa. Natož pro našeho syna."

„Ty máš syna?" Ani jsem se nesnažila zamaskovat svoje překvapení. Vdaná s dítětem, a přesto pracuje?

„Leonardovi je pět."

Pořád jsem byla naprosto ohromená. Kdybych si vzala Tommyho, zůstala bych doma a vychovávala naše děti.

„Dej mi chvilku, musím se zamyslet."

Estée bubnovala nehty do stolu a po několika kolech bubnování pronesla: „Možná bych věděla o místě, kde bys mohla zůstat. Tedy pokud nejsi příliš vybíravá. Jeden Joeův kamarád si pronajímal pokoj v domě nahoře na Západní osmdesáté první ulici. Zrovna se odstěhoval. Jeho pokoj by mohl být ještě volný." Vytáhla z kapesní knížky propisku, sáhla po ubrousku a načmárala na něj adresu. „Tady." Přisunula mi ubrousek přes stůl.

Millerovi, 163 Záp. 81. ul. mezi Amsterdam a Columbus avenue. Pokoj v domě naprosto cizího člověka? Zbláznila se? V životě

bych si nedovedla představit, že udělám něco takového. Ale na druhou stranu jsem si nedokázala představit ani to, že budu umývat hlavy zákaznicím salonu. Složila jsem ubrousek a zastrčila si ho do kabelky.

„Není zač," řekla.

„Omlouvám se. Jen by mě nikdy nenapadlo, že se ocitnu v takové situaci."

„Vítej v klubu. Moje rodina přišla během krize o *všechno*. *O všechno*. Velký dům ve Flushingu. Auta, šoféra – věř mi, přišli jsme vážně o všechno. Jsou teď těžké časy, Glorie. Všichni mají problémy."

To bylo poprvé, kdy jsem si uvědomila, že máme s Estée něco společného. Část mého já se jí zoufale chtěla svěřit. Ale pak jsem se zarazila, protože naše situace nebyla stejná. Ona přišla o všechno při krachu na burze. Já jsem o všechno přišla z toho důvodu, že můj otec byl podvodník.

Když přišel účet, sáhla po něm. „Můžeš to vzít příště."

Příště? Ono mělo být nějaké příště? Zadívala jsem se na ni a zeptala se: „Proč?"

„Co proč?"

„Proč jsi na mě tak milá? Já jsem se k tobě chovala příšerně. Naprosto příšerně."

„No, začínám mít dojem, že to je součást tvého osobního kouzla." Usmála se, s cvaknutím rozevřela peněženku s drobnými a vytáhla pár mincí a dolarovou bankovku. „Vím, že jsem ti zpočátku nebyla příliš sympatická. A řekla bych, že nejsem *ani teď*. Jenže já nejsem zvyklá na to, že by mě lidé *ne*měli rádi, Glorie. Jsi pro mě výzvou," zakroužila mi prstem před nosem, „a musím se přiznat, že mám výzvy velice ráda. Dalo by se říct, že chci zjistit, jestli si tě dokážu získat."

Zněla trochu jako můj otec, natolik charismatický muž, že dokázal okouzlit naprosto každého. Podívala jsem se na

Estée a navzdory všemu, co pro mě ten den udělala, jsem vůči ní stále byla skeptická: obdivovala jsem ji, nebo nenáviděla? Byla okouzlující, ale to byl i můj otec. Na druhou stranu, byla i přes své kouzlo soucitná. Soucit z ní přímo vyzařoval.

„Tak co říkáš, Glorie Downingová?“ Estée ke mně natáhla ruku. „Příměří?“

Natáhla jsem se po ní jako po záchranném lanu. „Příměří.“

3

DÍKY ESTÉE jsem si ten pokoj v domě Millerových na Upper West Side nakonec pronajala. Taky díky Estée jsem se i o týden později stále trápila kvůli svému útrpnému výrazu ve tváři. Každý, kdo mě znal – *myslím opravdu znal* –, měl právo říct, že jsem byla líná, rozmazlená a zhýčkaná po celý svůj život. Ale Estée si toho všimla okamžitě. *To jsem vážně byla tak čitelná?* Dotkla se citlivé struny a já najednou cítila potřebu jí něco dokázat. A taky sama sobě. Chtěla jsem ji přesvědčit, že jsem si vypěstovala dobrou pracovní morálku. Možná dokonce vynikající pracovní morálku.

V Darlenině paláci krásy jsem své práci začala věnovat více pozornosti, což bylo samo o sobě něco jako zázrak. Ztratila jsem se v rytmu rušného obchodu a díky tomu mi čas utíkal rychleji. Na svém stanovišti u umyvadla se šamponem jsem obzvlášť dbala na to, abych každého klienta pozdravila, vyptávala jsem se na jeho den a pod pláštík jsem mu zastrčila ručník, aby mu voda nestékala po krku. Jemně jsem vkládala hlavu po hlavě do umyvadla a kontrolovala

teplotu vody na zápěstí jako u dětské lahvičky s mlékem. Každou pokožku každé hlavy jsem masírovala s péčí. Dokonce jsem se ani nezarazila – neřekla jsem jediné slovo –, když si jedna ze zákaznic zamaskovala šedé odrosty černým krémem na boty. *Ach, kam až jsou ženy schopné zajít, aby prodloužily životnost své barvy na vlasy!* Jemně jsem drhla vlasy u kořínků, až mi zčernala kůžička kolem nehtů a pod mýma rukama vykouklo zhruba pět centimetrů bílých pramenů. V přestávkách mezi šamponováním jsem zametala podlahu a vzala si za úkol vybalit nové bedny šamponů a uspořádat police v zadní místnosti. Darlene mi musela připomínat, abych si dělala přestávky.

Vzpomínám si, jak se mi dmula hruď, když mi poděkovala za vyčištění hřebenů a kartáčů, za to, že jsem jí přinesla hromadu čerstvých ručníků, a Estée mi věnovala úsměv, když mě viděla, jak rovnám časopisy na předním stole. Nebyla jsem víc než malý výhonek a každá kapka povzbuzení způsobila, že jsem rozkvetla a žíznivě chtěla víc. Ke svému překvapení jsem brzy zjistila, že když člověk dělá svou práci dobře, je v tom opravdové uspokojení. Pro ostatní to může znít jako samozřejmost, ale já jsem tehdy jako jednadvacetileté mládě nebyla na tuto vlnu naladěná zrovna nejlépe, takže potěšení z práce pro mě bylo vskutku zjevením.

Jednou odpoledne, když jsem hledala nějakou produktivní činnost, jsem potkala Estéeina manžela. Joe Lauder přišel k Darlene a v jedné ruce držel pětiletého Leonarda a v druhé bílý papírový sáček se sendvičem pro Estée. Byl to pohledný muž, ani příliš vysoký, ani příliš malý, s pevnou postavou a hustými zvlněnými hnědými vlasy. Leonard se od něj odtrhl, pelášil rovnou k Bernice do náručí a společně se vozili po podlaze na její stoličce. Zatímco Estée natírala klientce obličej krémem, Joe se představil.

„Nemůžu uvěřit, že nosíte své ženě oběd," řekla jsem a potřásla mu rukou. „Máte bratra?"

Rozesmál se a položil papírovou tašku Estée na pult. „Co mi zbývá?" Pokrčil rameny. „Jinak by zapomněla jíst."

„Áá, Joe," ozvala se Estée, „to je ona. To je Glorie. Ta nová dívka, o které jsem ti říkala."

Usmála jsem se na něj. „Asi si dovedu představit, co o mně říkala."

„Nic, čeho by ses měla obávat," ujistil mě. „Má tě ráda. Bere tě jako mladší sestru."

Věděla jsem, že to má být kompliment, ale jednu starší sestru už jsem měla a ta mě ráda neměla.

O půl hodiny později jsem byla o přestávce v zásobovací místnosti, když se ke mně na stoličce přitočila Bernice. „Ó můj bože, ten Leonard," řekla, zatímco třídila tác s laky na nehty, „je naprosto k sežrání."

„Ani tatínek není k zahození," poznamenala jsem. „Pořád nemůžu uvěřit, že jí nosí oběd."

„Jo, jo, Joe je princ. A proč ne? Vzal si skutečnou princeznu. Estée pochází z královské rodiny, víš?"

„Ne, to jsem *ne*věděla." *Vdaná princezna pracuje u Darlene?* To se mi nějak nezdálo.

„No jo, je to tak. Její otec byl král nebo princ nebo tak něco v Benátkách nebo ve Vídni, tam někde," řekla a nad drobnými nejasnostmi mávla rukou. „Je zvyklá, že ji nosí na rukou, takže si vzala toho správného chlapa – to ti teda řeknu." Vzala si z regálu láhev laku a odrotovala se zpátky na své stanoviště.

Zbývalo mi ještě deset minut přestávky, tak jsem si zapálila cigaretu a snažila se dát v duchu dohromady dopis Tommymu, o kterém jsem věděla, že ho nikdy nenapíšu, natož abych ho odeslala. Neodpověděl by a já bych další odmítnutí nezvládla.

„Sakra, sakra, sakra," vyjekla Estée a spěchala kolem mě k umyvadlu v kovově šedé barvě, takovému, jaké obvykle najdete v úklidových místnostech. Zběsile si otírala přední část saka, cukala knoflíky sem a tam, zatímco se žlutá skvrna prohlubovala a rozšiřovala. „Ten sendvič – vyklouzl mi z rukou – a podívej na to –"

„Je to jen hořčice. To půjde dolů." Rozdrtila jsem cigaretu do popelníku.

„A co když ne?"

„Pak máš dobrý důvod, proč se toho zbavit."

Estée na mě vrhla vražedný pohled. „To je vážně dost mizerný argument." Uvolňovala si knoflíky na saku. „Mám tohle sako ráda."

„Chci jen říct, že máš skvělou postavu. Proč ji trochu neukázat?"

„Protože na takové věci tady teď není správné místo a čas." Vykroutila se ze saka a odhalila pod ním béžovou halenku, taky zapnutou až ke krku.

Zapnutou až ke krku. To tehdy Estée v podstatě vystihovalo. Ne, že by byla upjatá, spíš disciplinovaná. Všechno, co dělala, dělala účelově a pomáhalo jí to přeskakovat z jednoho leknínu na druhý.

„Tohle je moje práce." Estée pokračovala v odstraňování skvrny. „Potřebuju vypadat profesionálně. Vhodně."

„Jedna věc je vypadat vhodně. Vypadat hezky je něco úplně jiného." Převedla jsem ji k zrcadlu a položila jí ruce na ramena. „Jen ti něco ukážu. Rozepni si ty horní knoflíky."

„Cože? Proč?"

„Věř mi." Bránila se, tak jsem se natáhla a rozepnula je sama. „Ták." Uvolnila jsem jí límeček. „Vidíš, o kolik lepší to teď je? Teď je ti vidět krk. A upřímně řečeno, myslím, že ty sako ani nepotřebuješ."

Estée se ode mě odtáhla a znovu si knoflíky zapnula.

„Když jsi tak upjatá, dej si kolem krku šálu."

„Nejsem *tak* upjatá."

„Upřímně, pomohlo by ti přidat barvy. Všechno, co máš, je buď béžové, nebo hnědé, nebo šedé." Jaká ironie, že jsem ji na to upozorňovala zrovna já, když mi ona sama před nějakou dobou kritizovala odstín rtěnky."

„Už jsi mě přestala urážet?"

„Myslíš si, že tě urážím?"

Koutky úst se jí svěsily.

„Tak to není," řekla jsem upřímně. „Jen se snažím pomoct."

„No, tohle moc nepomáhá. Je to spíš urážlivé." Nechala sako na háčku, aby uschlo, a vrátila se ke svému pultu.

Po zbytek dne se mnou Estée nepromluvila skoro ani dvě slova. Nikoho bližšího, koho bych mohla nazývat kamarádkou, jsem neměla a nemohla jsem si dovolit ji ztratit. Když odešel poslední zákazník a Darlene se chystala zamknout, odvážila jsem se k Estée přistoupit.

„Omlouvám se, že jsem tě předtím ranila," řekla jsem. „Opravdu mě to mrzí. Dovol mi, abych ti to vynahradila. Zvu tě na skleničku." Dostala jsem ten den pěkné dýško a byla jsem připravená se pořádně rozšoupnout. Kromě toho ve městě neexistoval barman, z něhož bych nedokázala vymámit pár drinků zdarma. Stačilo se na něj podívat, usmát se nebo mu složit kompliment za vodu po holení.

Estée se na mě skepticky podívala, neřekla však nic. Čím víc odolávala, tím odhodlanější jsem byla. „Prosím?"

Prohlížela si knihu schůzek, která už měla z neustálého obracení stránek zkroucené okraje. Nahlédla jsem jí přes rameno a viděla, že má přesně rozplánovanou každou minutu každého dne. Plánovala si naprosto všechno – od koupání přes přestávky na kávu až po provádění kosmetických procedur a ukázky líčení nebo telefonování matce.

„Ale no tak," řekla jsem. „Zavolej manželovi. Řekni mu, že přijdeš trochu později, a jdeme."

„No," sáhla po peru, „a na jak dlouho to bude?"

„Jdeme na skleničku, Estée. Bude to trvat tak dlouho, jak budeme chtít." Vytrhla jsem jí pero z ruky, s bouchnutím ho odložila na pult a popadla jsem ji za paži. „A teď už pojď."

I přes její protesty jsme na Broadwayi naskočily na tramvaj a sjely dolů na 52. ulici.

„Kam mě to vezeš?" zeptala se.

„Věř mi."

Míjely jsme řadu jazzových klubů, zpoza zavřených dveří se linula hudba a my jsme po chodníku kráčely dál až ke klubu Onyx. Když jsme vešly do jeskynního zakouřeného světa nočního klubu, chvíli trvalo, než si moje oči přivykly tmě. Lidé seděli rameno na rameni u dlouhého mahagonového baru, stoličky nakloněné směrem k pódiu vzadu, prázdnému až na kontrabas, pár mikrofonů a stojanů na noty.

S Estée jsme se usadily k malému kulatému stolku stranou. Já jsem si objednala martini a Estée požádala o šálek kávy.

„Cože, kafe?" Obrátila jsem se na číšníka. „Ne, ne, ne. Dá si taky martini."

Estée byla tehdy tak vážná. V tomto ohledu mi připomínala Tommyho, když jsme se poprvé setkali. Říkala jsem si, že když se mi podařilo uvolnit Thomase Cavendishe III., Estée Lauder by měla být hračka.

A byla.

Po dvou douščích martini začala mluvit. „Miluju Joea, opravdu ano, ale…" Další myšlenky se rozplynuly v éteru.

Kdykoli někdo ukončí větu takovýmto upřesňujícím modifikátorem, víte, že je v tom ještě něco víc.

„Vypadá jako úžasný chlap," řekla jsem.

„To tedy je. Opravdu je, ale… Já jen, že…"

A je to tady.

„Někteří muži mají hlavu na podnikání a jiní – jako můj chudák Joe – na to prostě nemají. Měl textilní firmu v oděvní čtvrti na Schmatta Row, ale zkrachovala."

„To mě mrzí."

„A pak si otevřel kavárnu a ta taky zkrachovala. Tu a tam bral příležitostné práce, ale nestačilo to. Nad vodou nás držím jen já." Otáčela olivou kolem dokola sklenice. „Takhle to nemělo být," řekla. „Myslím to vážně – nedělám si legraci. Nebyla jsem vychovaná k tomu, abych žila takhle."

„Bernice mi vykládala, že pocházíš z nějaké královské rodiny v Benátkách."

„Vídeň, ne Benátky. A Bernice má tendence přehánět. Naše rodina je *aristokratická*, ne královská."

Střelila jsem po ní pohledem.

„Je to tak," řekla s nepředstíranou nonšalancí. „Narodila jsem se do vysoce vážené šlechtické rodiny s dlouhou historií."

Tohle nemohl říct jen tak někdo. Pozvedla jsem k ní sklenku a ocenila jsem tuhle působivou informaci.

„Do Států jsme se přestěhovali, když jsem byla ještě mimino," pokračovala. „Moje rodina byla velmi zámožná, velmi prominentní. Měli jsme obrovský dům na Long Islandu se šoféry a služebnictvem – zkrátka se vším všudy. Můj otec si představoval práci tak, že se staral o koně." Rozesmála se a znovu se napila martini. „Když jsem byla mladší, rodiče hostili spoustu významných lidí, dokonce i slavných, z celého světa. Kdyby nedošlo k tomu krachu na burze," zavrtěla hlavou, „nemusela bych pracovat, abych uživila manžela a dítě."

Napadlo mě, že nebýt krachu na burze, mohly se naše cesty s Estée ubírat jinými směry. To, že jsme teď byly tady, dvě dívky, které upadly v nemilost privilegovaných, mě pře-

svědčilo, že nám bylo za každou cenu předurčeno vstoupit si vzájemně do životů.

„Během týdne obvykle nepiju," řekla, zatímco dopíjela své martini. „Dáme si další?" Už mávala na číšníka.

Když dorazila druhá runda, pomalu, ale jistě se jí začínal motat jazyk: „… jsem vyčerpaná. Vstávám v šest ráno. Celý den pracuju v kosmetickém salonu. Nebo dělám masáže obličeje, případně konzultace. Ale" – její nálada se najednou pozvedla – „zjistila jsem, kde bydlí Claudette Colbertová, když je ve městě. Počkám na ni v hotelové hale a –"

„A co?" Rozesmála jsem se a myslela si, že žertuje.

„Představím se jí a povím jí o svých pleťových krémech a vodách."

„Vážně si myslíš, že je to dobrý nápad?" Tohle mě na Estée fascinovalo: nikdy ji ani nenapadlo, že by někdo – obzvlášť někdo jako Claudette Colbertová – o její produkty vůbec nemusel mít zájem.

„Ach, Glorie, cítím to. Vím, že jsem *takhle* blízko" – stiskla dva prsty k sobě – „k tomu, abych získala velkou, obrovskou hvězdu, která by stála za mou řadou péče o pleť. Jen počkej a uvidíš, budu mít obrovský úspěch." Usmála se, ale o vteřinu později jí úsměv z tváře vymizel a najednou vypadala ustaraně. „Pověz mi pravdu." Chytla mě za zápěstí. „Není to tak, že *vyloženě* nenávidíš, jak se oblékám, že ne?"

„Chceš pravdu? Je to tak, ale" – zvedla jsem do vzduchu prst – „nejsi beznadějný případ. Máš štěstí, protože já mám pro módu opravdový cit."

„*Ty* že máš cit pro módu?" Její skeptičnost byla urážlivá, ale nechala jsem to být.

Estée do sebe vyklopila další skleničku martini a odhodila zmuchlaný ubrousek na stůl. „Jdu si přepudrovat nos," pronesla a dost namáhavě se zvedla ze židle. „Dáme si pak další rundu. Na mě."

Rozhlédla jsem se po místnosti a na zlomek vteřiny si pomyslela, že ten muž na baru je můj otec. Pocítila jsem silné nutkání jít k němu a zeptat se: *Jak jsi to mohl udělat?* Samozřejmě, že to nebyl on. Můj otec byl za mřížemi, těžko by teď popíjel v baru.

Než se Estée vrátila ke stolu, zaplatila jsem účet z vydělaného spropitného a děkovně jsem zamrkala na barmana za tu rundu, kterou vzal na sebe.

„Kde máme drinky?" zeptala se Estée a skoro přitom nacouvala do stolu za sebou.

„Myslím, že pro dnešek už bylo koktejlů dost," opáčila jsem, vstala a vyvedla ji z klubu Onyx ven.

Trochu se potácela, takže jsem ji doprovodila domů, do osmnáctipatrového residenčního hotelu na rohu Broadway avenue a 78. ulice. Zatímco jsem jí pomáhala zasunout klíč do zámku, Joe otevřel dveře.

„Proboha," řekl se smíchem a pomohl jí dovnitř. „Podívej se na sebe. Jsi úplně mimo, blondýno."

Usmála jsem se, líbilo se mi, že jí říká blondýno. Líbilo se mi, že ho její opilost spíš pobavila, než naštvala. „To je moje chyba," řekla jsem.

„Přesně tak." Estée přikývla a naklonila se k Joeovi. „Celé je to její chyba."

„No, tak pojďte dál," řekl a k mému překvapení mě pozval dovnitř. „Ať mám aspoň šanci vás dohnat." Estée posadil na pohovku, kde se okamžitě sesunula do polštářů, a zamířil k domácímu baru. Nalil do dvou skleniček bourbon, jednu pro sebe, druhou pro mě. Když se posadil vedle Estée, měla už zavřené oči.

„Neměla jsem ji nechat vypít to druhé martini," řekla jsem.

„Je to s ní celkem laciné rande, co?" usmál se.

„Chtěla si objednat třetí, ale zarazila jsem ji."

„No, díkybohu za to."

Estée zachrápla a s Joem jsme se rozesmáli.

„Co s tebou teď budu dělat, blondýno?“ řekl a vzal její obličej do dlaní.

„Vážně mě to mrzí.“

„Ále, jednou za čas to taky potřebuje. Příliš pracuje. Jsem rád, že se ti povedlo vytáhnout ji ven, aby se trochu pobavila.“

Estée se v tu chvíli trochu probrala. „Nesnáší, jak se oblékám,“ zamumlala a my se s Joem znovu rozesmáli.

Jakmile jsem dopila bourbon, poděkovala jsem Joeovi za skleničku, a když jsem odcházela, řekl: „Jsi tu kdykoli vítána. Přijď v neděli na večeři. Budu dělat pečeni.“

To měla být první z mnoha nedělních večeří, které jsem u Estée a Joea zažila. Vařil on a já se pak snažila pomáhat s nádobím, zatímco Estée seděla u malého stolu, plánovala si schůzky na příští týden a pečlivě zaplňovala každý centimetr svého diáře. Bylo to jako rodinný večer. Někdy jsme hráli bridž, pokud jsme našli čtvrtého do hry – Joeův kulantní způsob, jak mě představit svým přátelům. Jindy jsme poslouchali naše oblíbené písničky nebo rozhlasové pořady, případně jsme jen tak seděli u stolu a povídali si. Na tyhle nedělní večery jsem se těšila víc, než by si kdy oni dva dovedli představit.